

ČTENÍ NA DOBROU NOC

O diamantové hoře a ptáku štěstí

Žila krásná princezna a ta měla čtyři bratry. Byli to princové jak se patří. Od malička si společně hráli a i jinak se měli velice rádi. Svou starou chůvu těšili kytičkami, zpívali jí a pomáhali. Když byli starší, hoši do kuchyně nosili těžké brambory a koše jablek, princezna zas utírala nádobí.

Nad ostatní lidi se nepovyšovali, každého trpělivě vyslechli. A tak den za dnem poznávali svět. I stalo se, že si ani nestačili všimnout, že pomalu dospěli.

Co se to však přihodilo? Princeznina růžičková líčka začala náhle vadnout. Nechce chodit do zahrady a zvonivý smích, kterým dřív všechny tolik těšila, je ten tam. Není snad nemocná?

Král s královnou svolali babky kořenářky i nejslavnější doktory. Nikdo s ní však nic nesvedl.

Princezna bledla stále víc. Nevycházela už ani z pokoje a nejraději byla, když spala.

Až jednou, jako by k ní zavítalo samo slunce.

Ještě párkrát zamával křidélky a otevřeným oknem vletěl do zámku zlatý ptáček štěstí. Sednul si k ní na květovanou peřinu, pohopkal sem a pohopkal tam, až v peřině zůstaly malé dolíčky, a začal zpívat. S každým tónem přibývalo světla a když skončil, v celém zámku bylo tolik jasu, jako v tom nejparnějších létě. Nakonec se na ni pozorně podíval, třikrát na rozloučenou zakroužil ve vzduchu a odletěl.

Princezna vyskočila z postele, všecka ztracená síla se jí navrátila.

Hned svolala všechny rádce, koho jen potkala, toho se na kouzelného ptáka vyptávala. Nikdo však o něm jakživ neslyšel. Až po čase se k ní donesla zpráva, že u brány sedí babka zahalená v rezné kapuci, která kolemjdoucím vypráví o zlatém zámku a diamantové hoře, kam chodí slunce spát. Právě tam prý kouzelný ptáček štěstí a života přebývá.

Hned pro babičku poslala a vlídně ji pohostila. A ta princezně všechno vypověděla.

Od té doby princezna neměla stání. A nakonec nedala jinak, než že se za ptáčkem rozjede, bratři ji doprovodí. Rozloučili se s matkou a otcem, však se brzy vrátí. Po pět týdnů jeli směrem, jak pověděla babka, když se octli v podivném městě.

Dveře domů se tu samy otevíraly, město však bylo úplně prázdné, nikde ani živáčka. „To je ale podivné město,“ říkali si.

Vtom město promluví: „Vítám vás, jen pojdte dál, cítím se tuze, tuze moc opuštěné. Kdo jen mohl, sebral se a utekl.“

„Ale proč?“ vyptával se nejstarší bratr.

„V zeleném příkopu pod hradem se usadil šestihlavý drak, co mu z tlam šlehá tisíc plamenů a jehož řev prý dokáže i uši trhat.“

„To my se na něj rádi podíváme,“ řekli si princové a i s princeznou se pomalu přibližují k drakovi.

„Co tu chcete?“ zaburácel strašlivý drak, sotva je uviděl. Princezna mu pověděla, kam směřují.

„Vím, kde je zámek na diamantové hoře,“ pokýval drak hlavou a vůbec přitom nevypadal zle. „Diamanty ve slunci září tak, že kdo na ni zpřímá pohledne, navěky oslepne.“

Princezna si během jeho řeči všimla, že má na hřbetě obrovskou nezhojenou jizvu. Vyndala z ranečku, co sbalila na cestu, nádobku s hojivou masťou, a drakovi jí namazala. „To Ti pomůže, uvidíš,“ řekla.

Drak poděkoval, ale co se to s ním děje...? Pomalu roztahuje tvář – víc a víc, až se vůbec poprvé usmál.

„Víš Ty co?“ otočil se k princezně. „Já Tě za to odnesu na zámek.“

„Ale co bráškové?“ „Ti tady počkají. Jsem už starý a nejsem žádné letadlo.“

Princezna nasedla. Letěli docela malou chvíli, když drak povídá: „Přitiskni se co nejbližší k mému hřbetu a zavři oči.“ Princezna ho poslechla, ale i přesto cítila obrovské světlo všude kolem. Drak přistál na nádvoří.

„Můžeš slézt, jsme na místě.“

Z hradeb znějí fanfáry. Z domů vybíhají lidé, aby princeznu přivítali. Přibíhají sluhové ve vyšíváných livrejích, klanějí se a už ji vedou dovnitř.

Princezna drakovi pěkně poděkovala, zamávala mu a vstoupila do zámku. Vedou ji chodbami do velikého sálu. Po stěnách tu visí spousta obrazů.

Na trůně tam před ní vzadu sedí zlatý král. Usmívá se na ni, jako by ji dávno znal. Však je to také pravda.

Už poznává Ty oči i jemnou tvář... To o něm se jí noc co noc zdávalo, až z toho málem onemocněla. Chodívali spolu lukami i lesem, smáli se a smáli.

Ne, to nebyl jen sen. To si ji už dávno za ženu vyhlédl zlatý král štěstí.

Poslali pro bratry i krále s královnou a společně se všemi dobrými lidmi kolem slavili nádhernou svatbu. Měli spoustu dětí a ty zase dětí svých, které pokud vím, tak žijí dodnes.

Nevěříte?? Tak se dobře podívejte...

Vždyť i vám v očích svítí diamanty z pohádkové hory štěstí.

O princezně Červený kvítek

Kdesi v daleké zemi na kraji moře, v malé chýši žil chudý mladý rybář. Miloval slunce i hukot vln, volání racků i prudký vítr, co mu pročesával vlasy. Miloval svou bídu, která vlastně vůbec bídou nebyla, protože měl co jíst a kde usínat. Občas se mu na trhu podařilo prodat pár ryb, takže i něco ušetřil. Ale poslední dobou jeho sítě zůstávaly den po dni prázdné a vydělaných peněz stále ubývalo.

I nadělal si zásob jídla a pití a vydal se dál na moře. Byl na moři už celý týden, pilně pracoval, ale marně. V síti neuvízla byt' jediná rybička. „Zítra se vracím domů,“ pomyslel si.

Odpočíval na dně svojí lodi, díval se na nebe plné hvězd a pomalu usínal. Náhle ho probudilo mocné šplouchnutí, tělo mu svlažila voda. Před sebou spatřil obrovskou žlutou rybu s velikýma vypouklýma očima.

Otevřela tlamu a promluvila lidským hlasem. „Znám Tě, rybáři, jsi dobrý, neubližuješ a žiješ v míru. Přesto Tvoje sítě zůstávají prázdné. Pomohu Ti. Poslechni mě a dobře se Ti povede.

Udržuj směr a jed' dál ještě po tři dny a po tři noci, až před sebou spatříš hrozná černočerná skaliska. Nic se neboj a klidně dopluj až k nim. Dobře se rozhlédni, natoč loď a dej se úzkou průrvou vpravo. Zanedlouho objevíš malý ostrov.

Žijí na něm skřítkové, spousta skřítků. Hlídadí tam tuze vzácný strom, jediný v samém středu ostrova, co mu plody rostou až na samém vršku. Rychle na něj vylez, jeden z plodů utrhni a stejně tak i červenou květinu u jeho kmene.

Pospěš si a utíkej ke svojí bárce, ať Tě skřítkové nedohoní, sic s Tebou bude zle. Odraz od břehu a vyjed' na volné moře.

Když už budeš mít ostrov z dohledu, připevni plod na háček jako návnadu, nachystej podběrák a začni lovit. Nebude trvat dlouho a připluje malá docela obyčejná zelenohnědá rybka. Jakmile ji zahlédneš, hned škubni a vytáhni ji z vody ven. Sotva se dotkne paluby, neváhej a květinou ji zlehka švihni po ocase.“

„A proč to všechno?“ zeptal se rybář.

„Zachrániš tak život šlechtěného člověka,“ pověděla ryba a zmizela zase pod hladinou. „A jakého?“ napadlo rybáře. Člověk jako člověk, řekl si nakonec a vyrazil dál na moře.

Plul první, druhý den. Třetí se strhla strašlivá bouře, nejhorší jakou kdy vůbec zažil. Vlny si pohazovaly loďkou jako skořápkou a jejich bílá pěna se rozstříkovala všude kolem.

Už vidí skaliska, splašená loď se však řítí přímo na ně... V tom okamžiku se ale voda jako zázrakem uklidnila.

Nebe se vyjasnilo, včas spatřil průrvu, a zanedlouho i ostrov.

Opravdu. Je plný maličkých skřítků v oranžových, zelených a červených čepičkách. Uprostřed roste kouzelný strom a skřítkové jako malí vojáčky posedávají v několika řadách okolo něj.

Jak je jen odlákat? táhlo mu hlavou.

Sebral z podpalubí několik prken a stloukl je k sobě. Omotal rybářskými sítěmi a nahoře udělal kulatou hlavu. Sušené švestky k ní připevnil coby oči, z poslední suché kůrky udělal pusku, z homolky cukru špičatý nos. Strašák je hotový.

Počkal až do tmy a nedaleko břehu zakotvil. Tak a teď se za strašáka celý schová a půjde. Vyrazil.

Už ho spatřili, utíkají... „Strašák a chodí!!!“ volají jeden přes druhého.

Rozhlédl se, nikde nikdo. Zapáchnul strašáka do země a schoval se za husté keře. Přikrčený zamířil ke středu ostrova.

Zvědaví skřítkové pomalu opouštějí svoje úkryty, krůček po krůčku se obezřetně přibližují ke stojícímu strašákovi. Už se přece nehýbe...

Došli až k němu a dali se do smíchu. Smáli se a smáli, až jim z hlavy padaly čepičky.

Rybář mezitím vylezl na kouzelný strom, utrhnul plod nejvíc snad podobný malému jablíčku a rychle ještě květinu. Cink, ozvalo se.

A už s tím vším honem pádí ke svojí loďce. Jenomže skřítkové mají jemné uši a přibíhají zpátky. Co se to tu děje? Křičí, poskakují a rozčileně ukazují na rybáře. Rybář skočil do loďky, odrazil a vyjel na moře. Skřítkové doběhli ke břehu, pěstičkami hrozí, ale co naplat, plavat neumějí a loď nemají.

Na volném moři rybář zastavil a hodil do vody udičku s návnadou. Skutečně, chytla se docela maličká obyčejná ryba. Rychle ji táhne ven, už je na palubě. Cink, švihl jí květinou.

Před ním však místo rybičky stojí krásná dívka. V černých dlouhých vlasech se jí červená kvítek, krásná je, až se mu tají dech.

„Děkuji Ti za vysvobození,“ řekla a sklopila oči. „Jsem princezna Červený kvítek. To zlý čaroděj, co má namísto srdce kámen, mě začaroval do té nejobyčejnější rybičky a z celého našeho království udělal moře. Podívej!“

Vzala mu květinu z ruky a hodila ji do mořských vln. Voda se začíná pomalu rozestupovat, země vysychá a na místo rozlehlého moře se objevují pastviny a lesy.

Rybář se podíval pod nohy. Nestojí už na dně lodi, ale uprostřed dlouhé cesty. Podali si ruce, usmáli se na sebe a šli domů.

O chudém rytíři

Světlem chodil chudý rytíř. Byl dobrý, ale občas se neubráníl a zanaříkal na svoji bídu.

Zastavil se na kraji lesa. Po trávě tam mezi stromky právě chodil černý kos. „Kdybys byl tak kouzelný, povzdechnul si, chytnul bych Tě a splnil bys mi přání. Ale Ty jsi jen obyčejný černý kos.“

„Tak abys věděl, to náhodou nejsem,“ odpověděl kos. „Tomu, kdo mě chytí, musím povědět o velikém pokladu a bude z něho boháč, ale moc štěstí mu nepřinese, to mi věř.“

Rytíře jako když šídlo píchne, poklad, on může mít poklad! A hned začal ubohého kosa honit. Jenže je to tuze těžké, už je u něho, už ho málem drží – ale kos jen popolítne a je pryč.

Čas ubíhá a tak ho dnes marně honí zrovna rok. Už si pomalu začíná uvědomovat marnost svého počínání. Nic naplat, je čas se vrátit domů. Co vlastně asi dělá máma s tátou?

Jenže kos, i když se to nezdá, už má honičky také dost. „Když mě nechytí tenhle rytíř, budou mně honit další,“ říká si.

A tak mu nakonec sám vletěl do ruky. „A mám Tě!“ vykřiknul rytíř. „No máš, máš,“ přisvědčil kos.

„Tak a teď mi pověz o pokladu!“

Kos letí vpředu a ukazuje rytíři cestu, do kopce z kopce, do kopce z kopce, rytíř už sotva dechu popadá. Až u staré zříceniny se konečně zastavil.

„Tady hrabej!“ ukázal kos zobákem hned k hradbám a spokojeně odletěl. Rytíř sebral širokou placatou větev a dal se do práce. A opravdu. Pracoval jen docela malou chvíli a narazil na cosi tvrdého. Poklad!

Netrvalo dlouho a ze země táhne těžkou truhlu, po okraj naplněnou dukáty a drahým kamením. „Děkuju!!!“ volá na kosa a bystrá ozvěna mu vrací jeho odpověď zpátky.

Vrátil se domů, ze staříckého hradu vystavěl pevnou tvrz, staré matce i otci koupil, co si kdy jen přáli. K jeho dvoru se přistěhovala spousta umělců a kejklířů, kolem vládlo veselí a hojnost.

Jednoho dne ale i přesto pocítil nepříjemné prázdno. Zatoužil po dívce, kterou by vroucně miloval, stejně jako ona jeho. Bylo jich u dvora pěkných dost, jen co je pravda, ale žádná taková, jakou by on chtěl.

Odpoledne se jako obvykle vydal do lesa na lov, tentokrát však zajel dále než obvykle. U potoka zahlédl klečící děvče v bílých šatech, které pralo prádlo. Jak jen je spanilá a něžná, pomyslel si. Seskočil z koně a šel blíž.

Trochu se zprvu polekala, když spatřila bohatého pána, pak ale vstala a mírně se uklonila. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí. „Madlenka.“

„Jsi krásná, chtěla by ses stát mou ženou?“ Dívka sklopila oči a zavrtěla hlavou.

„Ne?!“ rozkřikl se rytíř a uražená ješitnost s hrdostí mu v mžiku zakalily rozum.

„Což jsem horší než ostatní chlupci?“ „To jistě ne,“ omlouvala se dívka.

„Já jen...“ začervenala se, že byla ještě hezčí, „nehodím se k panskému dvoru.“ Otočila se a běžela pryč.

Rytíř se zaraženě vrátil domů. Týdny s nikým kloudného slova nepromluvil, chodil jako ve snách a ustavičně přemýšlel. Nakonec si nechal zavolat svého starého učitele. Bílý stařeček vstoupil do dveří, rytíř mu přistrčil židli a vyprávěl, co se mu přihodilo. Staříček pokyvoval hlavou. Dobře věděl, jak rytíři pomoci od jeho soužení.

„Znám Madlenku, je to hodné a moudré děvče,“ řekl, potom co rytíř domluvil.

„Vím, peníze a moc často rozumu příliš nepřidají. Nech si jich kolik třeba, abyste měli co do pusy a střechu nad hlavou. Založ školy a pro zručné dílny. Denní spáče pošli dělat něco užitečného.“

Rytíř s díky objal stařečka, dokonce mu i ruku políbil. Jeho dřívější soužení bylo to tam. Hned nechal přinést truhlici s pokladem a všechno pečlivě rozdělil.

Pozval k sobě vědce, mistry řemeslníky i učitele, všichni se dali do práce. A opravdu. Celý kraj začal znovu vzkvétat.

Aby si trochu odpočinul, vydal se na procházku do lesa. Na stromě u cesty tam posedává černý kos, dívá se do dálky a nevěří svým očím.

Rytíř se ohlédnul. Přichází k němu dívka, v ruce drží malovaný džbán plný červených jahod. Vždyť je to jeho Madlenka! A usmívá se na něj... tak krásně.

Podala mu voňavé jahody a za týden se slavila veliká rytířská svatba.

konec